

BLANC sobre blau, els núvols, pel cel d'aquests matins
passen sense l'angúnia de cap ànima a dins...

Matins de març, on sembla que la vida comenci
i nosaltres tornem, verges en el silenci,

a l'esperança del primer dia del món!
Els núvols fan el cel més blau i més pregon.

Somnis de l'aigua! Entorn de la seva peresa,
l'aire els dóna una forma gairebé per sorpresa,

un límit en l'atzur. Fàcil com la cançó
del flabiol als llavis, plens de sol, del pastor,

la seva ombra camina sobre l'aigua captiva
dels rius, dels llacs i de les mars. I jo, a la riba,

penso, en veure'ls passar, per quin caprici els déus
fan i desfan per sempre meravelles tan breus...